

at der paa Grundlag af de af Magistraten fremdragne Forhold i Virkeligheden mange Steder har udviklet sig Tilstande, der ingenlunde ere passende for deslige Anstalter: for Husfredens Skyld ser man gennem Fingre med og lemper sig efter saadanne Fanger, over for hvem man dog ikke har effektive Tvangsmidler til Raadighed; og samtidig indtræffer hyppigere grove Uordener, saaledes navnlig Overfald paa Opsyn og Inspektør; saadanne kendes særlig fra Ladegaarden, Korsør og Horsens. Om end de kommunale Myndigheder næppe alle Begne kunne siges ganske fri for Skyld, navnlig paa Grund af en vidtdeven Odonomi med Hensyn til Antal og Sønning af Opsyn samt med Hensyn til Lokalernes Indretning, ligger Hovedskylden dog utvivlsomt i Manglen af fornødne disciplinære Forholdsregler, og det er derfor ogsaa efter Overinspektiouens For- mening i højeste Grad ønskeligt, at der i saa Henseende tilvejebringes et Supplement til Bestemmelserne i Fattiglovens § 41, 2det Stykke.

Over for Nødvendigheden af en Skærpelse af Disciplinærmidlerne i Tvangsarbejdsanstalterne kunde det nu vel synes naturligt, om Tanken først rettedes paa Anvendelsen af Kotteing eller anden korporlig Straf. En saadan er ikke blot kendt i Strafanstalterne (Sov 3die December 1850, jfr. lgl. Nrordn. 13de Februar 1873 § 11), men ogsaa hjemlet for Arresthusenes Vedkommende, saaledes at den endog kan bringes til Anvendelse paa Varetægtsfanger (Arrestreglementet af 7de Maj 1846 Vitra B § 12). Heller ikke kan det nægtes, at der gives Tilfælde, hvor en legemlig Røvselse med Virkning vilde kunne tilføjes, og at denne Straffens naturlige Forudsætning snarest vil være til Stede inden for den Klasse af Voldsfanger, hvorom her nærmest er Tale. Man tror sig imidlertid efter tidligere Erfaringer i Overensstemmelse med Rigsdagen, naar man har anset det for rigtigt, paa Grund af de Betænkkeligheder, der i Almindelighed næres med Hensyn til Pryglestraffen, endog blot som Disciplinærmiddel, ikke at foreslaa den bragt til Anvendelse paa et nyt Omraade, saa længe der endnu vil kunne ventes opnaaet heldige Virkninger af andre Disciplinærmidler af mindre afflittiv Karakter. I saa Henseende maa man imidlertid formene, at der ved de i Lovforlaget optagne Skærper af den efter Fattiglovens § 41, 2det Stykke, ikendte Cellestraf vil kunne paaregnes en tilstrækkelig Effektivitet af Straffen selv i Tilfælde af ret graverende Brud paa Anstaltens Orden, idet i saadanne Tilfælde en Kombination af

Skærpelsesmidlerne staar til Raadighed; herved vil der vistnok kunne tilvejebringes en Straf, der — ihvorvel ubetinget holdt inden for Humanitetens Grænser — dog vil opfattes som et tilstrækkeligt Onde til at kunne bryde Fangens Opsættighed.

Hvad de enkelte foreslaaede Skærpelsesmidler angaar, tør haardt Natteleje for den aldeles overvejende Del af Tvangsarbejdsanstalternes Besætning vel ingenlunde anses for nogen haard Straf. De fleste af de indlagte have mange Gange i deres Liv maattet tage til Takte med et saadant Natteleje (i Bygninger under Opsførelse, i Stalde og paa Lofter eller Natteleje i fri Luft). Men ligesom dette dog maaste i mindre Grad gælde om Voldsfangerne, paa hvilke de omhandlede Disciplinærmidler i første Række tage Sigte, saaledes maa det ikke glemmes, at Straffens Virksomhed for en ikke ringe Del beror paa den ubehagelige Følelse, der fremkaldes ved Bevidstheden om, at alle Kameraterne lægge sig i deres gode Senge, medens den paa-gældende selv mod sin egen Villie er udelukket. Med Hensyn til de nærmere Vilkaar, hvorunder denne Straf tænkes ubstaaet, kan henvises til Straffelov for Krigsmagten af 7de Maj 1881 § 24, hvis Forrifter i denne Henseende ere fulgte.

Mørk Arrest, der er en i Strafanstalterne kendt Disciplinærstraf, ligesom den ogsaa er hjemlet i Straffeloven for Krigsmagten, anses ligeledes for en effektiv Straf, der dog paa Grund af den mulige Skadelighed ved en fortsat Anvendelse af den, bør benyttes med Forsigtighed og indskræntes til et kortere Tidsrum. Man har i denne Henseende ikke villet foreslaa et højere Maksimum end 2 Døgn, medens den ifølge militær Ret kan ikendes for et langt længere Tidsrum og ubstaaes i Perioder paa 5 Døgn uden Afbrydelse. Med den ansøgte stærke Begrænsning vil der efter Justitsministerens Opfattelse ingen som helst hygiejnisk Betænkkelighed kunne ansøres mod Straffen.

Endelig refererer den Skærpelse, der be- staar i Kostens Indskrænkning til Vand og Brød, sig jo til et Middel, der er vel kendt i vor Ret til Skærpelse af Fængselsstraf. Maksimum foreslaas her sat til 2 Gange 5 Dage, og der gives efter Udtaelsen af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød i alle Tilfælde en Mellemfrist af 5 Dage, i hvilken der tildeles Fangeren den for Tvangsanger sædvanlige, reglementerede Kost; Mellem- fristen er betydelig længere end den, der foreskrives ved almindelig borgerlig Straffelovs § 22.

Medens der efter de paa det disciplinære